

## Millimeter fra døden

### *Ung østtysk pige lå fastsurret under sin forlovedes vogn, da han kørte fra Øst- til Vestberlin.*

Jeg havde efterhånden passeret Berlin-muren flere gange med min bil. Jeg vidste, at Vopoerne næppe ville se under bilen. Da jeg den aften kørte fra Øst- til Vestberlin, var Inge, min forlovede, bundet fast under vognen. Jeg frygtede det værste. Fem kontrolposter skulle vi igennem, før vi havde passeret muren, fortæller den 22-årige musiker i det irske radiosymfoniorkester, Wolfgang E., der for nylig smuglede sin 17-årige forlovede ud af Østberlin.

Det var nær gået galt, allerede da jeg bandt Inge fast under vognen. Jeg var også kravlet derind for at fastgøre de remme, hun hang i, da jeg pludselig hørte lyden af sømbeslåede støvler. To meter fra mig stoppede en folkepolitibetjent op og stirrede på mig, der lå under vognen sammen med Inge. I åndeløs tavshed ventede vi på, at han skulle tale.

- Hvad er der galt, spurgte han. Det var mig næsten umuligt at få et ord frem. Jeg var hundeanst, og da jeg endelig kunne sige noget, havde min stemme en anelse dirren:  
- Den er gal med koblingen.

- Lad mig hjælpe, sagde han og gik helt hen til vognen.

- Jeg tror, jeg har fået den ordnet, svarede jeg, kravlede ud og prøvede at starte. Selvfølgelig gik den som smurt. Vopoen sagde god aften og gik bort i tågen.

Den tåge, vi havde ventet på i mange dage nu. Vi havde planlagt mange flugtforsøg, men hver gang opgav vi dem igen. De var for farlige.

Min bror, der bor i Vestberlin og jeg, fandt så på det med at binde min forlovede fast under bilen. Det var den eneste måde, jeg kunne få hende ud i frihed på.

Jeg bor i Irland nu, men jeg havde lovet Inge, at jeg ville komme tilbage for at hente hende. Da muren blev bygget, fik jeg et chok: - De byggede en mur mellem Inge og mig.

Jeg besluttede, at jeg ville hjælpe hende til flugt. I den tyske ambassade i Dublin fik jeg udstedt et vesttysk rejsepas, og så gik det til Berlin. Da jeg kom ind i Østberlin og holdt hende i mine arme, vidste jeg, at jeg måtte have hende med. Vi elskede hinanden.

Nu lå hun under min vogn. Få centimeter over vejen, hun klamrede sig fast til udstødningsrøret, der stadig blev varmere. Det var ellers bitterlig koldt, det regnede, og tågen var tæt.

Tågen skulle hjælpe os. Den skulle skjule Inge. Jeg kørte gennem de mest øde gader, næsten stiv af skræk, for de fem kontrolposter var en næsten uigennemtrængelig barriere. Jeg måtte af al magt bekæmpe mig for ikke at træde på speederen og køre til.

Blæse på det hele. Men jeg måtte tænke på Inge, som lå dernede og meget let kunne skrabe imod vejbanen. Så jeg kørte langsomt.

Der var den første post. Jeg stampede i gulvet - et tegn til Inge. Jeg viste mit pas og kom igennem. Det gik let, men ved den anden post skulle jeg ud og aflevere mit pas i en bygning. Det varede halvanden time, før jeg atter stod ved bilen. Inge følte det som flere døgn og havde allerede opgivet håbet om at se mig igen. Hun troede, at jeg var blevet arresteret. Da jeg kom, opdagede jeg til min skræk, at hendes lange lyse hår havde løsnet sig og nu hang helt ned på vejen. Heldigvis var vejen mudret, og håret blev hurtigt pløret til, så det var svært at få øje på.

- Jeg elsker dig, hørte jeg Inge hviske, før jeg startede mod det tredje kontrolsted. Det var det værste, men jeg kendte efterhånden ham, der ledede undersøgelsen af vognen og stod på ganske god fod med ham. - Dig igen, sagde han, da jeg kørte hen til den hvide spærrebom.

Han sagde en hel masse mere, men jeg hørte slet ikke, hvad han sagde. Bare nikkede og sagde ja. Fire Vopoer endevendte det hele. Åbnede motorhjelm, så i bagagerummet og løftede sæderne ud.

- Hvad er der i vejen med dig i dag?, spurgte min »ven«.

- Jeg stod bare og tænkte, svarede jeg, og så ventede vi i tavshed på, at bilen skulle blive endevendt. Endelig blev der givet tegn til, at jeg kunne køre. To poster tilbage - de letteste. Inge lå stadig under vognen, men var hun uskadt?

Da jeg kørte gennem Berlin-muren og passerede vestmagternes kontrol, stampede jeg som en vild i gulvet. Heldigvis hørte jeg, at hun bankede igen. Hun var all right.

Jeg standsede og bandt knuderne op, så hun kunne komme ud. Hun var frygtelig forkommen. Jeg styrtede ind i en restaurant efter cognac og varme pølser. Det lavede hende lidt op, men hun var forfrossen og tøjet drivende vådt. Hele natten sad vi i bilen og ventede, til vi kunne køre op til min bror. Vi var frie, og vi var sammen.

Om et par dage gifter vi os. Så bliver Inge 18 år. Vi vil aldrig skilles igen. Vi har risikoret vore liv sammen, men Gud må have set vor kærlighed og har

Kilde: Billed-Bladet